

—Истиннѣ. Нѣ това да оставимъ, Желе; кажете ни сега: ты и Никола свободни ли сте?

—Че ные... токо кажи, сѣкога сме свободни.

—Добрѣ. Нѣ ще ли ны послушате и направите това, за кое-то сме вы выкали?

—Кажете, че да видимъ.

—Ще чуете; нѣ прѣди да узнаете и чуете сичко, вые трѣба тукъ прѣдъ Христовый образъ да ся закълнете, какъ нищо отъ ваши-тѣ уста нѣма никога да излѣзе.

—Господарю, отговори Желе,—вые знаете, че най-голѣмъ законъ, кой-то ные трѣба да държимъ е тайна-та, никой кой-то носи това страшно имя *Хайдушникъ*, не смѣе никому нищо да каже; никой не може нѣкого да изобеди, макаръ и главж-тж му да отсѣкжтъ. За това господарю не бойте ся, и бждете увѣрени къмъ насъ.

—Нека сѣде тжй Желе; сега слушайте: прѣзъ денѣ си заминали тукъ прѣзъ села-та кырвани, кырвани на Татарскы-тѣ бѣжянцы; тѣ отивжтъ кждѣ Карнобатъ. Помѣжду тѣхъ има момиче и една булка, грабнаты отъ Доброджанскы-тѣ села. Ваша-та работа, ваше-то юначество ще бжде да паднете подирж-тж имъ и, правите що сторите, да отнѣмете изъ рждѣ имъ тья двѣ жены. Наѣмате ли ся?

—Помжчи щемъ ся, господарю, отговори Желе, като поглѣдна Никола.

—Вые ще узнаете, наздраво кырвана, ко-